

Samenvatting belangrijkste bevindingen

Dit onderzoek, dat in opdracht van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum (WODC) is uitgevoerd, gaat over de vraag of het thans geldende alimentatierecht nog wel van deze tijd is. Gekeken wordt daarbij naar de ‘acceptatie’ van alimentatie door justitiabelen, naar de aansluiting bij de huidige maatschappij – denk onder meer aan de positie van ongehuwde samenlevers – en naar mogelijke aanpassingen van wet- en regelgeving, mede met het oog op het voorkomen van procedures. Het antwoord op voormelde vraag wordt gegeven aan de hand van vier deelonderwerpen met onderzoeksvragen. Het onderzoek naar deze deelonderwerpen is verlopen volgens een vast patroon van vier stappen: 1. verzamelen van bestaande data, 2. genereren van nieuwe data (houden van een enquête en interviews), 3. Analyseren van de data en 4. toetsen van de bevindingen in expertmeetings (triangulatie). Deze samenvatting bevat de belangrijkste conclusies.

De grondslag voor partneralimentatie is lotsverbondenheid. Deze lotsverbondenheid kent verschillende uitwerkingen:

- lotsverbondenheid die het huwelijk met zich brengt en die leidt tot een wederzijdse zorgplicht tijdens en na het huwelijk om zoveel mogelijk op hetzelfde welvaartsniveau maar wel gescheiden te kunnen voortleven;
- lotsverbondenheid die het huwelijk met zich brengt en die leidt tot het bijdragen aan het herstel van zorggerelateerde achterstand van verdien capaciteit tijdens het huwelijk teneinde economische zelfstandigheid na het huwelijk op te bouwen;
- lotsverbondenheid die het huwelijk met zich brengt en die leidt tot compensatie voor onbetaalde arbeidsinspanningen in het huishouden of in de onderneming tijdens het huwelijk;
- lotsverbondenheid die (ook) met zich brengt dat de zorgplicht niet wordt afgewenteld op de samenleving.

Een vaste, concrete en daarmee heldere grondslag kent als bezwaar dat die kan verouderen en daarmee juist niet bijdraagt aan de acceptatie van alimentatie. In die zin is een breed concept van de grondslag lotsverbondenheid, waarin veel uitwerkingen passen, te verkiezen boven een beperkt geformuleerde grondslag. De wet behoeft niet te worden gewijzigd om al deze uitwerkingen in de Tremanormen te accommoderen. Dat is alleen dan nodig, wanneer uit jurisprudentie van met name de Hoge Raad blijkt dat de rechtspraak in de wettelijke regeling belemmeringen ziet voor een brede en flexibele uitleg die al deze uitwerkingen kan omvatten.

Voor kinderalimentatie geldt dat de wettelijke grondslag met de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van minderjarige kinderen gegeven is; daarover bestaat vrijwel geen discussie, behoudens de stiefouderalimentatie. Mede gelet op het toegenomen aantal samengestelde gezinnen, dient stiefouderalimentatie te worden heroverwogen. Daarvoor is in ieder geval vereist een normatieve afweging van de grondslag voor de alimentatieplicht van de verschillende onderhoudsplichtigen jegens kinderen. De kinderalimentatie voor jongmeerderjarigen dient eveneens heroverwogen te worden. Wij bevelen aan om die enerzijds te beperken tot de jongmeerderjarigen die een opleiding of studie volgen (bij anderen geldt de behoeftigheidseis), maar anderzijds te verlengen tot de vierentwintigjarige leeftijd, wanneer de jongmeerderjarige geacht kan worden de opleiding of studie te hebben afgerond.

Economische zelfstandigheid van beide ex-partners is de beste remedie om te voorkomen dat alimentatie moet worden betaald. Maar de maatschappelijke ontwikkelingen laten zien dat het een utopie is om te veronderstellen dat een dergelijke zelfstandigheid de komende decennia in de volle breedte bereikt zal worden. Hoewel er in dit opzicht met de opleiding en arbeidsparticipatie van vrouwen wel vooruitgang is geboekt, blijft de economische positie van de vrouw na een echtscheiding nog altijd achter bij die van de man. Dit is voornamelijk te wijten aan de rolverdeling tijdens het huwelijk, het opleidingsniveau en de culturele achtergrond. Het alimentatierecht zal hiermee in ieder geval nog de komende decennia rekening moeten blijven houden.

Alimentatie is een onderwerp waarover de meningen op vele punten verdeeld zijn. De belangrijkste reden hiervoor vormt het gegeven dat alimentatiebetalers en –ontvangers dikwijls tegengestelde belangen hebben. Ook de diverse deskundigen zijn vanuit verschillende perspectieven bij alimentatie betrokken. Zij beoordelen daarom de diverse elementen van het systeem van partner- en kinderalimentatie op verschillende wijze. Of een element bijdraagt of juist afbreuk doet aan acceptatie van alimentatie, kan om die reden niet eensluidend voor alle betrokkenen worden beantwoord. Over slechts weinig aspecten bestaat grote eensgezindheid. Een voorbeeld is de grondslag voor kinderalimentatie.

Wat hiervan ook zij, partner- en kinderalimentatieverplichtingen worden over het algemeen behoorlijk nageleefd en het aantal alimentatieprocedures daalt de laatste jaren. Hieruit blijkt al dat zowel partner- als kinderalimentatie worden geaccepteerd, hoewel men het niet eens is met bepaalde elementen uit het systeem. Een lage acceptatiegraad brengt dus niet zonder meer hoge procesbereidheid met zich, en vice versa. Het zijn veeleer andere redenen die mensen ertoe brengen om te procederen, zoals een moeilijk voortraject, oplopende emoties of een wijziging van omstandigheden waar de ex-partners – al dan niet met hulp van hun deskundigen – niet uitkomen.

De Tremanormen zijn een succesvol instrument dat bijdraagt aan de voorspelbaarheid van het recht en de uniforme rechtstoepassing in Nederland. Zij zijn echter aan herziening toe. Daarbij kan gedacht worden aan: de leesbaarheid en toegankelijkheid vergroten, voor meer veelvoorkomende situaties richtlijnen opstellen, leemten opvullen en criteria verschaffen ter bepaling van welke richtlijn op welke situatie toegepast kan worden. Bij de herziening van de Tremanormen dient meer rekening te worden gehouden met de uiteenlopende uitwerkingen van de lotsverbondenheid als grondslag voor partneralimentatie, opdat de normen meer in lijn worden gebracht met de maatschappelijke opvattingen en ontwikkelingen. Het inzicht wint veld dat een scheiding nu eenmaal een wijziging van inkomenspositie met zich brengt en dat het vasthouden aan huwelijksgerelateerde welstand, het netto-gezinsinkomen, niet (meer) het meest voor de hand liggende uitgangspunt bij het bepalen van de behoefte is.

Met een grondige herziening kunnen de toepassing en de hanteerbaarheid van de Tremanormen worden verbreed respectievelijk verbeterd. Nieuwe concepten als zorgalimentatie, de kinderrekening, maar ook (meer) forfaits voor partneralimentatie, waaronder begrepen de (aangepaste) Hofnorm, en ruimte voor co-ouderschap, zullen dan het palet aan tools vergroten voor de rechter, rechtshulpverleners en niet in de laatste plaats de justitiabelen om passende regelingen te treffen. Veel berekeningsperikelen komen te vervallen als alimentatie volledig wordt gedefiscaliseerd. Afkoop van alimentatie dient op verzoek door de rechter te kunnen worden bepaald.

In de Tremanormen dienen meer berekeningsmethoden te worden ontwikkeld die in onderscheiden standaard situaties toegepast kunnen worden. Daarbij mag worden uitgegaan van één uitgebreid model met meer forfaits, waarvan de verschillende varianten voor de verschillende standaard situaties kunnen worden afgeleid. In dat geval zullen ook criteria moeten worden vastgesteld in welke gevallen die varianten toegepast kunnen worden. Afwijken van de modellen en forfaits vanwege bijzondere omstandigheden is uiteraard altijd mogelijk, maar dan moet hard gemaakt worden waarom afwijking gerechtvaardigd is. Wijziging van alimentatie zou slechts moeten worden toegestaan indien zij leidt tot een vaststelling die meer dan een bepaald percentage verschilt van het oorspronkelijke bedrag. Dergelijke drempels voorkomen dat kleine wijzigingen aanleiding geven tot procedures.

Over het antwoord op de vraag of alimentatieplicht ook zou moeten bestaan voor informeel samenlevenden, heerst grote verdeeldheid. Gelet op de maatschappelijke ontwikkelingen valt te overwegen een dergelijke *lex specialis* in te voeren. De alimentatieregeling zou dezelfde kunnen zijn als die voor gehuwden, met als toevoeging de mogelijkheid van een ‘opt-out’. Deze ‘opt out’ zou dan in ieder geval inhouden dat de samenlevers waarop de alimentatieverplichting van toepassing zou zijn, gezamenlijk kunnen kiezen om de alimentatieverplichting niet voor hen te laten gelden. Ongehuwden kwalificeren voor deze nieuwe regeling wanneer zij ‘samenleven als waren zij gehuwd’ in de zin van art. 1:160 BW gedurende een bepaalde periode, of een of meer gezamenlijke kinderen hebben.